

покорна като малко дете, което оставяше да го водят и закрилят. И царят си помисли, че предишната ѝ гневливост се е дължала на състоянието, което преживяваше.

Когато се наведе над люлката на новородения Михаил - Асен, самодържецът усети как гореща нежност цял го преизпълни. Толкова отдавна, сякаш никога не е било, един млад баща се бе навел над ~~люлката на~~ ^{малката на} първородния син, който му бе дарила млада съпруга. Оня младенец бе назван Петър. Ако той бе жив, може би днес сам Петър щеше да стои над люлката на своя първенец.

„Ала все пак, в дъното на сърцето си, ще остане едно кътче, което ще знаеш само ти..." - бе казала монахиня Теофана.

Кой би могъл да си помисли, зад сияещото лице на щастливия цар, че старата рана го бе заболяла жестоко и неизцеримо, пред тия черни като гарванови криле коси на младенеца, тия черни коси, които му напомняха други едни, отдавна забравени от всички...

Внимателният поглед на младата майка забеляза вълнението на Асена. И тих глас го издебна в мига на слабост, който тя тъй дълго бе чакала:

- Нима дядото на Михаил-Асен бива да бъде пленник?

^{Беле} Самодържецът трепна. Погледна родилката. Тъй кротко и мило, ~~що бе~~ бледото, изморено лице. Нежност сви сърцето му. Той махна с ръка:

- Добре... Добре...

Ирина сведе бързо дълги клепачи, за да скрие тържеството и ликуването, които избликнаха в очите ѝ. Само мълчаливо подири ръката му, допря устни до нея, ороси я с горещи сълзи на благодарност.

Още същата вечер младият Димитри дойде при сестра си страшно развълнуван. Най-напред той се увери, че никой не ги слуша, погледна зад всички врати, вдигна всички пъстровезани завеси, след това ѝ прошепна:

- Стражите са изчезнали! Дойдох сам, без да ме придружи